

Για την αγάπη του Χριστού αξίζει κάθε θυσία!

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η δικαίωση και η σωτηρία όλων μας δεν είναι αποτέλεσμα της εφαρμογής κάποιων εντολών, αλλά καρπός της αληθινής και ουσιαστικής σχέσεως με το Πρόσωπο του Χριστού. Γι' Αυτόν αξίζει κάθε θυσία! Γι' Αυτόν, στον οποίο ψάλλει και ο ιερός υμνογράφος των αγίων Παθών Του: «Εσταυρώθης δι' εμέ, ίνα εμοί πηγάσης την άφεσιν...».

«Κύριε, σταυρώθηκες για μένα τον αχάριστο! Για μένα που βλέπω τα άχραντα χέρια Σου απλωμένα και δεν δακρύζω! Για μένα που βλέπω τα άγια Σου μέλη πληγωμένα και μένω απαθής! Για μένα που βλέπω την καταματωμένη όψη Σου, του «ωραίου κάλει παρά πάντας βροτούς» και δεν ματώνει η αγνώμων καρδιά μου. Σταυρώθηκες, Κύριε, για να μου χαρίσεις την άφεση, τη λύτρωση, τη σωτηρία, την απόλαυση της Βασιλείας Σου, των ετοιμασμένων για μένα αγαθών Σου. Απορώ πως είναι δυνατόν να μείνω ασυγκίνητος, όταν αναλογίζομαι αυτή την άπειρη συγκατάβαση της αγάπης Σου; Πως είναι δυνατόν να επιμένω στην αμαρτία, όταν σκέπτομαι ότι Εσύ, ο Θεάνθρωπος, σταυρώθηκες, για να με λυτρώσεις από τις αμαρτίες μου; Όταν ακούω στ' αυτιά μου τον Άγιο Νικόδημο, τον Αγιορείτη να μου ψιθυρίζει: «Αν αγαπάς αληθινά τον Θεό, σκέψου πριν αμαρτήσεις». Δεν Σε Φέρνω μπροστά μου πριν την πτώση μου, Εσταυρωμένε μου Ιησού, και δεν λέγω, ότι είναι καλύτερα να πεθάνω παρά να αθετήσω την εντολή Σου, γλυκύτατέ μου Ιησού, και να προδώσω την αγάπη Σου. Να προδώσω Εσένα, που σε κάθε μου πτώση στέλνεις Αγγέλους να με σηκώσουν, να με καθαρίσουν, να μου θεραπεύσουν τις πληγές, αυτές που δεν προλαβαίνουν να κλείσουν και ξανά πέφτω και «πάλιν και πολλάκις» βλέπω τους Αγίους Σου Αγγέλους να με σηκώνουν και να μου απαλύνουν τους πόνους της πτώσεως. Για την αγάπη Σου, λοιπόν, Κύριε, δεν αξίζει κάθε θυσία;

Έχω την ακράδαντη πεποίθηση, ότι μόνο η πίστη μου σε Εσένα, Χριστέ μου, σώζει και όχι η τυπική τήρηση του νόμου Σου. Η πίστη όχι ως απλή θεωρητική αποδοχή κάποιων αληθειών, αλλά ως εμπιστοσύνη και ολοκληρωτικό δόσιμο στο Πρόσωπο Σου, αφού Εσύ είσαι η Αλήθεια και η Ζωή (Ιωάν. ιδ 6). Η πίστη, όπως την εκφράζει ο θεόπνευστος Απόστολος Παύλος λέγοντας: «Εν πίστει ζω τη του Υιού του Θεού, του αγαπήσαντός με και παραδόντος εαυτόν υπέρ εμού» (Γαλ. β 20), δηλαδή, όλη μου η ζωή μου να δορυφορείτε γύρω από το Πανάγιο Πρόσωπό Σου, να έχει ως κέντρο την πίστη μου Σε Εσένα, τον Υιό του Θεού του ζώντος, ο Οποίος με αγάπησε και παρέδωσε τον Εαυτό του στο θάνατο για μένα. Αξιώσέ με, Κύριε, να διακατέχομαι από αυτή τη ζωντανή και βαθιά πίστη που οδήγησε τον Μέγα

Παύλο να αναφωνήσει: «Χριστώ συνεσταύρωμαι· ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός»! Με το βάπτισμα της μετανοίας και την ειλικρινή μου εξομολόγηση πόσο το επιθυμώ να συσταυρωθώ μαζί Σου και να πεθάνω για τον κόσμο ζώντας μόνο για Εσένα, Χριστέ μου. Πλύθηκα και λούσθηκα με τις ροές των αχράντων Σου αιμάτων και καθαρίσθηκα. Για τον κόσμο θέλω να λογίζομαι νεκρός και μυστικά ακούω τη φωνή Σου να μου επαναλαμβάνει: «Αν πεθάνεις πριν πεθάνεις δεν θα πεθάνεις, όταν πεθάνεις». Πόθος μου και αγώνας μου είναι να μην ζω πλέον εγώ, ο παλαιός εαυτός μου με τα παθήματα και τις επιθυμίες, αλλά να ζεις μέσα μου Εσύ, ο Χριστός μου»!

Αδελφοί μου, κρύβει απύθμενο μεγαλείο η εν Χριστώ ζωή, αφού αυτή δεν εδράζεται σε ένα ηθικό βάθος, ούτε αποτελεί ένα πέρασμα από το θάνατο στη ζωή. Με το άγιο Βάπτισμα και με την ιερή εξομολόγηση οι χριστιανοί ζούμε τη νέκρωση του παλαιού ανθρώπου και συγχρόνως την ανάσταση σε νέα ζωή, την οποία καλούμαστε να διατηρήσουμε με τον προσωπικό μας αγώνα κατά της αμαρτίας. Ας αγωνιζόμαστε, λοιπόν, για να εφαρμόζουμε έμπρακτα το θείο θέλημα, πάντα με τη θεία συνέργεια, ώστε να βιώνουμε Χριστό, να δοξάζεται με τα έργα μας το πανάγιο όνομα Του και να μπορούμε να λέμε, όπως ο Απόστολος Παύλος: «Ζω ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός» (Γαλ. β 20).

Οποιαδήποτε θυσία και αν κάνουμε εμείς οι Χριστιανοί είναι πολλή μικρή μπροστά στη θυσία του λατρεμένου μας Ιησού. Τι δώρον μπορούμε να Του προσφέρουμε αντάξιο της λυτρωτικής Του ευεργεσίας και της αμετρήτου Του χρηστότητας; Ό,τι και να προσφέρουμε είναι ασήμαντο και μάλιστα δεν είναι δώρο δικό μας, αλλά αντίδωρο των πολλών δωρημάτων που μας έχει Εκείνος με δαψίλεια δώσει, γι' αυτό και με ταπεινό φρόνημα ο,τι του ανταποδίδουμε να του λέμε: Δέξου τα, Κύριε, άλλωστε είναι «τα Σα εκ των Σων». Το μεγαλύτερο δώρο μας και το πιο θεάρεστο, το δικό μας δώρο, το μόνο που δεν προέρχεται από την άπειρη ευσπλαγχνία Του, αλλά από τη δική μας μικροψυχία και αμέλεια, είναι οι αμαρτίες μας. Αυτές ζητάει ο Κύριός μας, να του τις προσφέρουμε, για να μας τις απαλείψει ως φιλόανθρωπος. Αυτές άλλωστε ζήτησε ανήμερα της εορτής των γενεθλίων Του ο σαρκωθείς Κύριος και από τον ασκητή της Βηθλεέμ, Άγιο Ιερώνυμο, λέγοντάς Του:

-Ιερώνυμε, τις αμαρτίες σου θέλω. Δώσε μου τις αμαρτίες σου! Θέλω τις αμαρτίες σου για να σου τις συγχωρήσω, αφού γι' αυτό ήρθα στον κόσμο!